

LIETUVOS PREZIDENTAS ANTANAS SMETONA
Ypatingų Rinkimų išrinktas 7 metams

16-tą DIENĄ VASARIO, 1918 METAIS LIETVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS PASKELBIMAS

TRUMPA PERŽVALGA
IŠ PRADŽIŲ LIETUVOS VALSTYBĖS KURIMOSI PERIODO

Lietuvos Taryba savo posėdy vasario 16 d. 1918 m. vienu balsu nutarė kreiptis: į Rusijos, Vokietijos ir kitų valstybių vyriausybės šiuo pareiškimu:

“Lietuvos Taryba kaip vienintelė lietuvių tautos atstovybė, remdamosi pripažinta jai tautų apsisprendimo teise ir lietuvių Vilniaus konferencijoje nutarimu rugsėjo mėn. 18—23 dieną, 1917 metais, skelbia atstatanti nepriklausomą demokratiniais pamatais sutvarkytą Lietuvos valstybę su sostine Vilniuje ir tą valstybę atskiriantį nuo visų valstybinių ryšių, kurie yra buvę su kitomis tautomis.”

Drauge Lietuvos Taryba pareiškia, kad Lietuvos valstybės pamatus ir jos santykius su kitomis valstybėmis privalo galutinai nustatyti kiek galima greičiau sušauktas steigiamas seimas, demokratinio budu visų jos gyventojų išrinktas.

Vokiečių Vyriausybė tą deklaraciją suprato kaip gruodžio 11 d. rezolucijos panaikinimą ir atsakė pripažinti proklamaciją. Tik prieš pat Brastos taikos sutarties ratifikaciją, kai Reichstago dauguma pareikalavo iš Vyriausybės, kad būtų leista Tarybos Delegacijai atvykti Berlynan su savo pareiškimu, Delegacija gavo nuvyktį ir kovo 23 d. notifikavo vasario 16 d. nepriklausomybės paskelbimo formulą. Tą pačią dieną Vokietijos Kaizeris išdavė Lietuvos nepriklausomybės pripažinimo dokumentą, betgi tą pripažinimą surišo su reikalau šudaryt su Vokietija militarinę ir ekonominę konvenciją.

Tuo tarpu Lietuvoj vokiečių okupacijos valdymo sistema ne tik nepagerėjo, bet buvo dar griežčiau ir atžliau vykdoma. Drauge prasidėjo ypatinga politikos akcijų už Lietuvos uniją su Prūsija, o vėliau su Saksais. Tam buvo ieškota šalininkų vietinių dvarininkų tarpe. Pasunkindami režimą, vokiečiai erzino žmones prieš Tarybą; pačiai Tarybai atkirto susisiekimą su visuomene. Mokyklose prasidėjo dar biuresnė germanizacija. Ėmė daugiau galėtis militaristų partija.

Iš santarvės valstybių pusės jokio aiškaus ir palankaus balso Lietuvos klausimui tuomet nebuvo girdėti. Buvo nežinomi bendri planai arba gražinti Lietuvą senajai Rusijai arba sujungti su Lenkija atsparai prieš Vokietiją. Abu planu turėjo tiek bendro, jog lygiai griežtai prieštaravo lietuvių siekiams. Taryboj vėl kilo didžiųjų svarstymų. Kaip tik tuo metu jos tarpe iškilo planas greičiau spriesti prie kokios nors išeities. Keliui užkirst vokiečių projektuojamoms unijoms su Prūsija ar Saksais ir greitesniam pačios politinės padėties išaiškinimui buvo liepos mėnesį 1918 metais nutartą pašaukt Lietuvos Valstybės sostan Viurtenbergo hercogą Urachą, kurs buvo davęs pasižadėjimų respektuoti visas Lietuvos suvereniteto ir nepriklausomybės teises. Tas niekenu nelauktas nutarimas sukėlė didelio trukšmo vokiečių militaristų tarpe. Tačiau drauge jis apsunokino ir Tarybos vidaus padėtį, nes iššaukė didelę opoziciją, ir dalis Tarybos narių vėl išstojė. Prasidėjo sunki kova tiek su vokiečiais, tiek savo tarpe. Okupacija griežtai neigė bet kokias Tarybos teises ir statė įvairiausių kliučių pačios valstybės kurimui. Tuo metu taip pat demonstrantys Ludendorfas derėjosi su lenkais del Vilniaus atidavimo Lenkijai už kompromisus Poznanėj ar Silezijoj. Joki Tarybos protestai nepadėjo.

Ta padėtis atsimainė tiktai kanclerio princeo Maxo Bodeniečio metu. Spalio mėn. 20 d. audiencijoj jisai pareiškė Tarybos prezidiumui, kad Vokietija, eidama laisvo nusisprendimo principu, Tarybai ir jos vadarytai Vyriausybei pripažįsta pilną laisvę tvarkyti Lietuvos kraštą, lygiai kaip ir lietuvių tautai laisvę spręsti apie savo konstituciją ir santykius su kitomis valstybėmis.

Spalių 28 d. Taryba turėjo sesiją, kurioj nustatė laikinos Lietuvos konstitucijos dėsnius. Tais dėsniais eidama Taryba pavedė savo Prezidiumui (iš trijų narių), einančiam Valstybės prezidenturos pareigas, kviest ministerį pirmininką sudaryt Vyriausybę. Lapkričio 5 d. tuo budu buvo pakviestas prof. Voldemaras sudaryt Kabineta, kurs pradėjo savo darbą lapkričio 11 d. šešių ministerių sąstate.

Reikia dar pažymėt, kad tos pačios sesijoj Taryba lapkričio 2 d. t. y. dar prieš Vokiečių revoliuciją, padarė tokį nutarimą:— “Liepos mėn. 2 d. Valstybės Tarybos nutarimas—kviest hercogą Urachą Lietuvos Karaliu—nevýkdomas. Galutinai tas klausimas paliekamas rįst Steigiamajam Seimui.”

1918 metų lapkričio mėn. Vokiečiuose įvykusią revoliuciją baigėsi ir Didysis Karas. 1919 metais buvo pasirašyta Versalės taikos sutartis, kuria einant šiaurinė Mažosios Lietuvos dalis iki Nemuno buvo atskiriama nuo Vokietijos ir pavedama didžiųjų valstybių globai, kurios turėjo ją perduot Lietuvai. Priežastys tam atskirimui buvo: 1) ta dalis, dabar vadinaam Klaipėdos Kraštu iš senovės yra gyvenama lietuvių; 2) Klaipėdos uostas yra Lietuvai vienintelis išėjimas į jurą.

KAS YRA VILNIUS IR KLAIPĖDA?

Į tuodu svarbiu lietuvių tautos ir teritorijos klausimu bene teisingiausiai atsako Vygandas, knygelėje “Neužmiršk Lietuvos”. Pirmiausia jis stato klausimą, “Kas yra Vilnius?”

Vilnius yra Lietuvos sostinė—atsakys kiekvienas lietuvis. Bet jei mes paklausime kas tai yra sostinė — tai išgirsime labai įvairių atsakymų—

Sostinė kilo tur but iš žodžio “sostas”. O “sostas”, tai sėdynė, ant kurios sėdasi imperatoriai, karaliai, kunigaikščiai ir apskritai dideli, o kartais ir visai maži valdovai. Sostine vadintas miestas, kuriame yra sostas.

Analogijos budu sostine vadinamas ir kiekvienas miestas kuriame reziduoja šalies vyriausybė.

Jeigu tat sostinės vardu pas mus suprasime tik miestą, kuriame vyriausybė reziduoja arba turi reziduoti, tai suprantama, kad sostinė iš esmės visai jau nėra taip svarbi. Ar ne vis tiek kur vyriausybė reziduoja?

Vilniuje negalima — tegu sau kraustosi į Kauną. Negalima būtų ir Kaune — tai galima šiaurliuose arba Klaipėdoje. Argi jau taip svarbu kuriame mieste vyriausybė gyvena?

Istorija teikia mums pakankamai pavyzdžių. Normanų tautos dalis nuvykusi į Šiaurės Prancuziją, kuriai davė net savo vardą, užmiršo savo kalbą, papročius ir su kitomis tautomis sudarė vieną didelę prancuzų tautą. Kita vėl normanų dalis, nuvykusi į pietų Itaiją ir įsteigusi ten savo valstybę pamažėli virto italais. Germanų tautos taipgi pakeitusios savo teritoriją ir įsteigusios savo valstybes, vienos Italijoje, kitos Ispanijoje, greit nustojo visų savo germaniškumo požymių ir virto naujomis tautomis. Istorija nežino pavyzdžio, kur tauta pakeitusi teritoriją kiltų ta pati tauta.

Teritorija yra pamatas, iš kurio tauta ima savo ir kuną ir dvasią.

Delto tautos taip teritoriją brangina. Kas yra Prancuzijai Elzas Lotaringija? Visai nedidelis žemės sklypas, sudarės vis 2,63% visos teritorijos. Vadina-si, Elzas Lotaringija Prancuzijai reiškia tiek, kiek Lietuvai du valščiai, gulį kur nors pasieny. Ir tiems dviem valščiam atvaduoti Prancuzija 40 metų ruošėsi karui, rizikavo iškelti pasaulinį karą, statė mažne visą savo egzistaciją ant kortos, paklojo daugiau dviejų milijonų

Didysis Lietuvos Kunigaikštis Gediminas kuria Lietuvos sostinę Vilnių, kurio vadavimas iš lenkų okupacijos yra vyriausias Lietuvos tautos siekimas

Jeigu mes tik taip sostinę suprasime, tai tada ir Vilniaus reikšmė nėra jau tokia didelė.

“Zinoma, mano sau pilietis, Vilnius yra gražus didelis miestas. Jame ir valstybės įstai-goms ir vyriausybei ir valdininkams ir paprastiesiems piliečiams būtų erdviau gražiau, bet tai nėra jau taip svarbu. Ilgainiui ir Kaunas išaugs, prisistatys gražių rumų ir bus gal nebologesnis už Vilnių”.

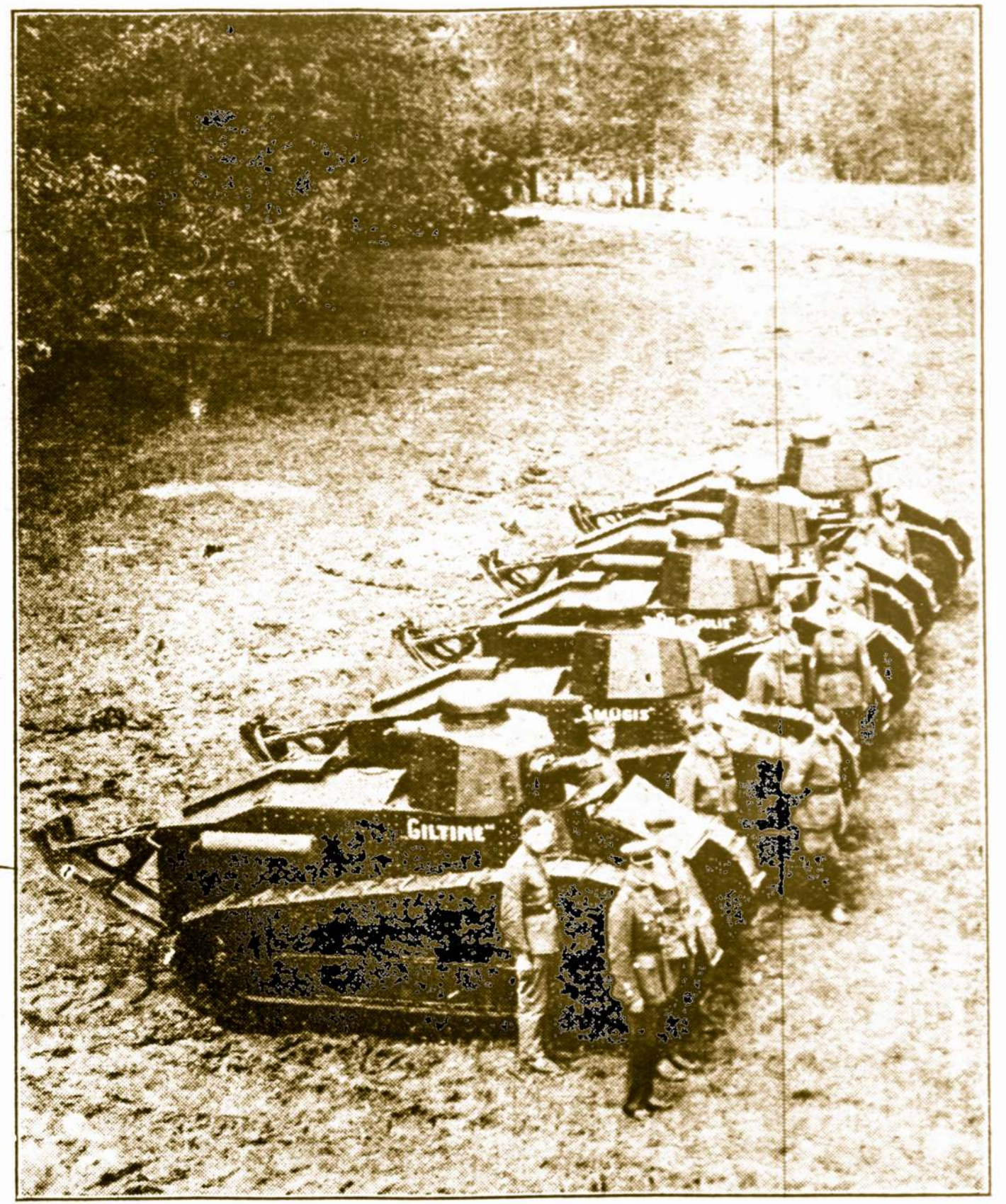
Tačiau žodis “sostinė” nieku budu neišreiškia tos reikšmės, kokią turi Vilnius Lietuvai. Vilnius Lietuvai reiškia daug daugiau negu valdžios rezidencija.

Vilnius mums svarbus ir brangus ne delto, kad tai didelis gražus miestas, kuriame turi reziduoti Lietuvos valdžia. Vilnius mums svarbus delto, kad apie jį augo ir brendo mūsų tauta.

Kas tai yra tauta? Dauguma mano, kad tauta — tai tik visuma gyvenančių ir prie vienos, tautybės pripažįstančių žmonių. Toks tautos supratimas yra klaidingas. Žmonės yra tik viena iš sudarančių tautų dalių. Žmonės tai tik tautos medžiaga.

Tauta susidaro iš trijų dalių: žmonių, kultūros ir teritorijos. Teritorija tautos sąvokoje, užima nieku budu ne paskutinę vietą. Be teritorijos negali būti tautos. Tautos auga iš teritorijos kaip ir augalai. Teritorija labiausia nulemia tautos būdą.

Kaip tik tauta pakeičia teritoriją, ji pakeičia tiek savo būdą, kad virsta jau kita tauta.

Lietuvos Kariuomenės Tankų Burys

ir dvasiškai nuo Vilniaus atplėsta. Tai jau nebebus daugiau lietuvių tauta, kokia ji buvo. Tai bus tautos skeveldra. Kas iš tos skeveldros pasidarys — nežinia.

Taigi šitokioje šviesoje pastatytas Vilniaus klausimas — o tik tokioje šviesoje jis ir galima statyti — įvyja ypatingos reikšmės. Vilniaus klausimas darosi mūsų tautos likimo klausimu.

Istorija pastatė mums uždavinį: gelbėti tautos likimą. Šitą uždavinį istorija stato lietuvių tautai ne pirmą kartą. Jis buvo pastatytas XIV amžiuje, kada Lietuvą grasino sunaikinti kryžiais pasipuošę žmonės. Kelios lietuvių kartos vedė mirties kovą ir pagaliau laimėjo. Laimėti jiems buvo nelenga: prieš Lietuvąėjo visa Europa. Ir vis tik laimėjo.

XIV amžiuje lenkai, lygiai kaip šiandien, taikėsi pagrobti Vilnių ir visą Lietuvą. Jie jau sėdėjo Vilniuje kaip ir šiandien. Tačiau lietuvių lenkus išginė ir Vilnių atvadavo. Vieni nebepaiegi išginti—radę sąjungininkų ir vis tik Vilnių išvadavo. Gera pamoka mums!

Mes klausiamo, kokių budu mes Vilnių atvaduosime? Paklauskime Kęstučio, Algirdo, Vytauto — jie mums pasakys. Jie sunkesnėmis aplinkybėmis vadavo ne tik Vilnių, bet visą Lietuvą—ir išvadavo.

Išvaduosime ir mes, jeigu eisiam jų nurodytais keliais. O vaduoti reikia. Reikia Vilnių vaduoti, nes be Vilniaus—nėra Lietuvos!

Kovoja už Lietuvos Nepriklausomybę

KLAIPEDA
Jeigu Vilnius yra mūsų galva, tai Klaipėda kojos. Kojos yra žmogaus susisiekimo priemonė. Be Klaipėdos mes esame it žmogus be kojų. Žmogus be kojų juk gali šiaip taip gyventi, bet kas iš tokio gyvenimo. Toks gyvenimas—geriau jokio. Klaidą būtų manyti, kad del Klaipėdos mes galime būti visiškai ramūs. Klaipėda gali mums labai lengvai išsprukt. Ten mes turime svetimo elemento. To elemento neišnaikinti nei pašalinti negalime. Mes turime su juo sugyventi. Tas svetimas elementas nors nėra gausingas,

bet jis perauga mus savo materialine kultūra. Mes jam irgi galime užimponuoti tiktai kultūra.

Todel rupinkimes savo kultūra, kad galėtum ne tik lygintis, bet ir pralenkti kitus. Klaipėdos likimas jungiasi su Vilniaus likimu. Be Vilniaus sunku bus išlaikyti ir Klaipėda. O Vilnių atgavus, Klaipėdos išlaikymas žymiai palengvėtų.

Vilnius ir Klaipėda tai du nepriklausomos Lietuvos šulai. Vienam iš tų šulų griuvus ir kitam sunku bus atsilaukyti. Sugriuvus abiem—grius ir Lietuva.

Lietuvos Aviatorių Grupė

“Tik laisvas pilietis turi tėvynę. Vergas, baudžiauninkas, absoliutiško karaliaus valdinyvis turi tik savo šalį. Todel tėvynės meilė tiek senovėje, tiek naujais laikais yra pasiekusi aukščiausio laipsnio tik laisvose tautose.”

Prancuzų filozofas A. Frank

